

μὲ σκέφω ἄλλο σοδαρὸς
καὶ τὴν φτωχὴν πατρίδα.

Λυπήσου με, Πρωθυπουργέ, κύττα πῶς σὲ κυττάζω...
ἀλλόθις τὰ περσάσεις μὲ καὶ κέρη τέτοιο καί; ο
Ἄν ἀλεθεύῃ πῶς μου τὸ νὰ κίω τὴν λατῆνα
καὶ δὸς μου μάτιχ τέσσερα νὰ κλάψω τὰ Κουβέρνα.

Τὸ πιπίνι, τὸ πιπίνι,
τὴν πολιτικὴν ἀφίνει,
δὲν ἀντέχει, δὲν μπορεῖ,
καὶ σκληρῶς ἀποχωρεῖ.

Ἵλοι τρέχουν ἔνω κάτω
γιὰ τὸ θλιβερό μαντάτο,
κί ὅλοι τᾶχουν σάν χαμῆνα
καὶ τοὺς πάει τρία κί ἔνω.

Τὸ πιπίνι, τὸ πιπίνι,
τὴν πολιτικὴν ἀφίνει,
κί ἔπιμένει: δίχως δρᾶσι
τὸν καιρὸ του νὰ περάσῃ.

Ἵσυχία πλέον θέλει
καὶ γιὰ κράτος δὲν τὸν μέλει,
καὶ δὲν δίνει μὲ πεντάρα
γιὰ τὴν στρουγγὰ τὴν λιμάρει.

Παραίτετ κί αὐτῆς τὴν γαλίτσα
καὶ πηγαίνει ἴσῃν Γαρίτσα,
καὶ ἴσῃν Κίρκυρα κί ἄλλο
νὰ μὴ βλέπῃ τὴν Ραλλοῦ.

Ὁ κομφὸς ὁ Σπρουνάτος
μόνο παραίτετ τὸ κράτος
γιὰ νὰ γίνη Κιγκινάτος.

Δὲν τὸν συγκινοῦν τὰ χάλια,
κί ἀκατάπειτος γελᾷ
σὲ φιλιτάτων παρακάλια
καὶ μεγάλα καὶ πολλὰ.

Περικλέτο, μὴ γελᾷς,
κί ἂν τὸ καλοῦ τοῦτο γίνη
τότε, δυστυχῆς Ἑλλάς,
σάκκον φέρσες καὶ θρῆνη.

Μὴ γελᾷς, βρὲ παπαρδέλια,
καὶ δὲν εἶναι παῖξ γέλια,
κί ἂν γενῇ κί αὐτὸ τοῦ Κόντε
μὲ γιὰ πάντα πᾶν ἀμόντε
Στόλοι καὶ Στρατοὶ καὶ τέλλα,
τότε πένθος, τότε λύπη,
κί ἄλλο τίποτα δὲν λείπει
παρὰ μόνον ἡ κρεμάλα.

Π. — Πᾶμε κί ἔμεις, βρὲ Φασουλά, ἴτὰ πόδια του νὰ πῶσμε
καὶ μὲ σθηκοκτυπήματα μὲ τὸν παρακλιῶσμε,
κί ἴσως ὁ τόσος πόνος μας τὸν ἀκαμπτον μαλάξῃ
καὶ τὴν σκληρὰν τὴν γνώμην του πρὸς χάριν μας ἀλλάξῃ.

Τὸ ξυλένζο τὸ ζευγάρι ἴστον Πρωθυπουργὸ λιμάρει.

Φ. — Βάστα, Κορμάτι λιγερὰ, καὶ τούτη τὴν φορὰ...
Φ. — Πῶς νὰ βαστάξω, τζόγκις μου, τὸ τόσα θλιβερά;

Φ. — Κόντε, μὴ μᾶς πικραίνεσαι,
Κόντε, μὴ μᾶς μαραινῆσαι,
σὺ τὸν Ρωμῶν Μεσσίας.

Σὺ μόνος ἴσως γινοῦ
καὶ πατριῶτου ταπεινοῦ
δέξου τὰς ἱεσσίας.

Θ. — Θ' ἀποχωρήσω, τζόγκις μου...

Φ. — Τὰς παρακλήσεις ἀκού.

Θ. — Θ' ἀποχωρήσω, τζόγκις μου, καὶ δέρνεσθε τοῦ κάκου.

Φ. — Ἐπάκουσον τὸν δούλων σου καὶ ἴσον σου φιλιτάτων.

Θ. — Δύτῃ δὲν εἶναι, τζόγκις μου, κατὰστασις πραγμάτων.

Π. — Εἰσάκουσον, Πρωθυπουργέ, κί ἔμεις τοὺς θεοὺς μῶμους

καὶ σῆκωσι σάν Ἑρακλῆς τὸν Ἀτλαντὰ στοὺς ὄμους.

Θ. — Πῶς νὰ σῆκώσω, τζόγκις μου, βάρος ποῦ δὲν σῆκόνεται;

Π. — Μ' αὐτὴ τὴν ἀποχώρησι τὸ κράτος χαντακόνεται.

Θ. — Ἐγέρεσκα, μωρὲ παιδιὰ, μὲ ἴσῃ Βουλή τοσπάνος

καὶ πρῶτος καπετάνος.

Μ' ἐκούρασαν κακίωματα καὶ φίλων μου τερτίτσια,
μῆτε σάν κί ἄλλους ἴσυχους τὸ γάλα μου δὲν ἤσκη,
μῆτε στρωμένο μ' ἔσκησαν σὲ μαλακὸ μεντέρι
χωρὶς νὰ μοῦ φωνέξουν πῶς ἤθε μεσημέρι.

Μ' ἐκούρασαν, μωρὲ παιδιὰ, προσφύγων στεναγμοὶ
καὶ μῆτε μᾶσος μ' ἔσκησαν νὰ κίω μὲ στιγμῆ,
μὰ κί ἡ Ραλλοῦ μ' ἐκούρασε μὲ τὴν εσπούμπλικά της,
γιατὶ συχνὰ τὴν πᾶνον τὰ φηγγαζιτικά της.

Τοῦ κράτους μ' ἔσκησαν δουλεζασις
καὶ χίλιαις θεοὺ παραγγελιασις
γι' ἀρβύλας καὶ τουφέκια
καὶ πληρωματις μὲ τούκια.

Μ' ἐκούρασε κί ἡ Βουλγαρία
κί ἔκειν ἡ Ρουμανία,
καὶ τῆς Φραγκίξῃ ἡ πονηρία
γιὰ τὴν Μακεδονία.

Μ' ἐκούρασαν, μωρὲ παιδιὰ, διπλωματίας νότες,
μ' ἐκούρασαν καὶ τρικιντά, βελᾶδες, ρειδιγόντες,
μ' ἐκούρασαν σπαθῶν κρὶ κρὶ
καὶ κάθῃ Κολονέλος,
ἀλλὰ κί ἔκεινο τὸ μακρὸ
τοῦ Καρπατάνου σκέλιος.

Μ' ἐκούρασε πολλὴ δουλεζία
καὶ σκέψο μὲ καντάρια,
καὶ κάθῃ μῆρα τὰ σκυλιὰ
νὰ βάζω ἴσῃν ἀγγάρεα.

Ἐγέρεσκα, μωρὲ παιδιὰ, δουλεζώοντασ τὸ γένος,
ἀλήθεια παρακούλεψα, καὶ τῶρ' ἀποπατῆμένος
θέλω νὰ πάω πουθενὰ
ἴλιγκι νὰ συζᾶσαι,

και τόσ'άμετρα δεινά
και πόνοους να ξεχάσω.

Τουλάχιστον γιά συντροφιά τόν κύρ Μπουρίδη νάχα...
κι'εκείνος ό Σιμόπουλος να με θυμάται τάχα;

'Ελτέ, τ'όμοιες, στό κελλί και πάρτε την εύχή μου,
καλογοραει γίγνα ν'άγασω την ψυχή μου.

Τώρα χαβάρη και σουπιά,
τροπάρη και μετόνοια,
μυτή του Ζούτ δεν θέλω γιά
να βλέπω τ'αρουστάκια.

Μόνος έδω όκω κοπανό καθουριστόν άέρα,
σύ δ'ήλιε, που τόν αίπόν διαφραταει αθήρα
κι'έπάνω μας τ'ά βέλη σου ταξείεις τ'ά θερμά,
όταν ιδής την δούτηνιο πατρίδα τόν μητέρα,
τ'άς χρισονότους κρέταρον ήλιας σου γιεμά,
κι'άτ'ας έμάς άνάγγιλοι και τ'ά πολλά μου κάα,
και'πέε, τ'η πώε'σούτ'αρία χωρις να π'άσω μπάα.

Είπα και'στόν Σιμόπουλο την στρωγγα μου να πάρη
και πάντ'άκουρατος ν'άντλη'στό τ'άροπο τ'ο πόθ'α
μεγάλα περιουσιμάτα
γιά στόλους και στρατωμάτα.

Αυτός γενναίος έε, κυνέ τ'όν Ράλλη τ'ας Κερδόνας
και τ'ους τριτοκομιτάς,
αίτ'ος έε λάθη πρόνοιαν και γιά τ'ους Μικεδόνας
και τ'ους 'Αγγιλιέτες.

Αυτός έε κ'αμ'ή ζυλευτόν
αρροφόροτ'όν τ'ών βουλευτόν
τόν του Κλαυδιάνος κίπον.

Αυτός ν'άν'ένδρακ'ον σφοδράν
έπιχορηγοήσιν άδραν
έε κ'αμ'ή τ'ών Πριγκίπων.

Θέλω γιά δούλους άδελφούς κι'έγω να ξεπαθώσω
και γιά τ'ους Μακεδόνες μας κ'έτι να κατορθώσω,
θέλω ν'άν'ένωμ'ε κι'έμεις και κάθε γή μας σ'αλλάβα,
μέ'μοι φαγάει με φαγη: σ'έ μοναστήρι τράβα.

θέλω πολέμους, βρέ παιδιά, στρατωμάτα και στόλους,
θέλω να κάνω στρατηγούς κι'έντιναρχούς όλους,
θέλω, πατρίς μου, να κυτώ τήν δόξα'στό πλευρό σου,
μέ'μοι φαγάει με φαγη: σ'έ μοναστήρι στρώσου.

θέλω να δ'ω ζωή, χωρό σ'έ καθενός την φλέβα,
θέλω και τούτη τ'ών Ρωμηών την ακροποσάολλά
σ'ένα λιμάνι σίγουρο να τήν καταυθώσω,
θέλω κι'έπιχορηγοήσιν'στούς Πριγκίπους να δώσω,
προτού να κατανηθώμ'ε να τρώμ'ε φαμάοτ'ηρι,
μέ'μοι φαγάει με φαγη: κ'άλλισου σ'έ μοναστήρι.

Σ'έ μοναστήρι π'άγαμε, κατακαυθήμ'ε Δόγα,
και βλέποντας τ'ους τοίχους του μέτρα με κομπολόγι
πόσας φορές σ'έπέσις φαρμάκ'ον τ'όν Ντοβλιτι
και πόσο φίλοι κάκωσαν γιά τ'όν φωρορροφέντι.

**'Ο Πρωτοπουρότος' μιλεί
σ'έ μοναστηριού κελλί.**

θ.—'Ιδού λοιπόν, που κλειστικ'η κι'έγω σ'έ μοναστήρι
και μόνος λιβαίν'ομαι με τ'όν λιβαίν'οτήρι,
και σ'άν λιγοντήρι σ'έ κλωβί κλειμένο σ'ουλα τ'άδρα
και μήτε με κάλυμμα δεν έγω να φλωτάρω.

'Ερώμ'ωσι άσκητικ'η τριγύρω μου και κ'αί
και μόνος τήν 'Αμπερτωλ'ών διαδάξ'ον Σωτηρία.